

Ще ви разкажа за една ромска жена

Мария Петрова

Леко е да напишеш трогателна история за съдбата на жени германки, рускини, българки, за тези, които обществото е приело и гледа на тях с добро око. На тях им се възхищават, дават ги за пример на децата. По-трудно е да разкажеш за жена с голямо Ж, за една жена, която се намира от другата страна на *барьерата*, поставена от обществото и неговите граждани.

Ще се опитам да ви разкажа за една ромска жена, която аз бих искала да давам за пример на децата си всеки Божи ден, а не само по време на предизборни кампании... Чрез историята на нейния изстрадан живот ми се иска да поставя началото на едно друго отношение към ромските семейства. Да внуша на читателите, че сред тези жени има достойни майки и съпруги, има жени, които се борят и отстояват своите права и достойнство. Искам да отворя сърцата ви.

На пресконференция в Париж през 1966 г. на въпроса, какво е положението на циганите в България, Тодор Живков отговорил: „Какви цигани?! В България няма цигани!“ По това време на Запад нашумяваха проблемите за правата на човека и тогавашната власт не е искала да има неприятности. Но само тогавашната ли? Властта винаги в определен период е влизала в ролята на ухажор. Например правителството на Виденов взе решение за създаването на Държавен цигански театър, Иван Костов провъзгласи „Програма за равноправно интегриране на ромите“, а вицепрезидентът направи копка на първия ромски културен център на Балканите...

И какво от това? Промени ли се, драги читателю, отношението към ромите? Не. Проблемите продължават да бодат очите ни, защото нито едно правителство не проумя, че те не са етнически, а дълбоко социални.

Проумяла го е обаче жената, за която искам да разкажа. Същата тази жена, която може би срещате по улиците на София забързана, метнала на гръб чужди грижи и неволи, но усмихната, готова на мига да спре и подаде ръка на възрастния човек, който слиза от трамвая. Или на качваща се в тролея майка с детска количка, защото българските кавалери са заети със себе си... Ще разкажа за тази жена, която влиза в църквата да се помоли не само за себе си и своето семейство, а първо за вас и вашите семейства. За това всички деца да живеят в мир, да имат храна и подаръци под коледната елха.

Това е една необикновено обикновена ромска жена – от тези, които се раждат чувствителни, будни и любознателни, от ранна